

Daniels Bog – Nummer fjorten

Daniel kapitel to – sammendrag og konklusion, del et

Jeff Pippenger

2023-12-09

"I Åbenbaringen mødes og ender alle Bibelens bøger. Her findes modstykket til Daniels Bog." Mesterens Efterfølgere, 585.

Den sandhed, som af Johannes betegnes som »Jesu Kristi Åbenbaring«, og som Løven af Judas stamme har været i færd med at åbne for sit folk siden juli 2023, bringes til fuldendelse, når Daniels Bog sammenføjes med Johannes' Åbenbaring. Daniel kapitel to repræsenterer den anden engels budskab i sammenhæng med dyrets billedes prøve i de sidste dage. Det identificerer en prøvelsesproces og en bestemt prøvelsesperiode.

Tidsperioden og processen i Daniels bog, kapitel to, repræsenteret ved de halvfjerds år af Daniels fangenskab, var et forbillede på protestanternes prøvetid i milleritternes historie. Protestanterne bestod ikke deres prøvelse og blev Roms døtre. Profetisk er en datter et forbillede på sin moder; og Rom er et profetisk dyr. Deres svigt og efterfølgende overgang til at blive Roms døtre er et forbillede på prøven ved dyrets billede i vor nuværende historie, for de overgik til et billede af dyret. Vores nuværende prøvelsesproces er derfor repræsenteret ved Daniels halvfjerds år i fangenskab og også ved historien om den anden engels budskab under milleritbevægelsen.

I historien om den anden engels budskab, som begyndte den 11. september 2001, findes der en bestemt periode og prøvelsesproces, som symbolsk fremstilles som Nebukadnezars billeddrøm om dyr; for et rige i Bibelens profeti er også et dyr. Nebukadnezar og den kaldæiske religiøse elite repræsenterer dem, der ikke består prøven, og Daniel og de tre værdige repræsenterer dem, der består prøven. Det kan synes anderledes, men Nebukadnezars nederlag bekræftes i Daniels tredje kapitel.

I den prøvelsesproces, som fremstilles i både Daniels bog kapitel et og to, findes der bestemte profetiske vejmerker, som stemmer overens med de sandheder, der for nylig er blevet fremsat i Johannes' Åbenbaring. I kapitel et repræsenterede „ti dage“ den prøvelsesperiode, som førte til, at Daniel fremviste et smukkere og fyldigere udseende som følge af, at han spiste den himmelske kost, mens den anden klasse af hofmænd fremviste billedet af dem, som spiste kongens kost. En konge er profetisk et rige, og profetisk er en konge eller et rige også et dyr. De, hvis ansigtstræk fremviste resultaterne af at spise kongens kost, fremviste dyrets billede.

I Daniels andet kapitel bad Daniel om at forstå den skjulte „hemmelighed“ i Nebukadnezars billeddrøm. Han måtte vide, hvad drømmen var, og også hvad den betød. Han repræsenterer dem i de sidste dage, som søger at forstå de hemmeligheder, der er forbundet med åbenbaringen af Jesu Kristi Åbenbaring, for åbenbaringen af Jesu Kristi Åbenbaring er den sidste profetiske „hemmelighed“, som åbenbares, før nådetiden ophører. Alle profeterne, Daniel indbefattet, udpeger de sidste dage. Daniels bestræbelse på at forstå „hemmeligheden“ var et forehavende på

liv og død, således som dyrets billedes prøve er det for Guds folk i de sidste dage.

"Herren har tydeligt vist mig, at dyrets billede vil blive oprettet, før nådetiden ophører; for det skal være den store prøve for Guds folk, hvorved deres evige skæbne vil blive afgjort."

Manuscript Releases, bind 15, s. 15.

Daniels bøn, idet han søgte at forstå „hemmeligheden“, repræsenterer et bestemt vejmærke i Guds folks historie i de sidste dage. Daniels Bog fremfører to vidner, som stadfæster vejmærket „bøn“ i de sidste dage. Dette vejmærke er placeret i den tidsperiode, som repræsenteres ved det andet budskab i enhver reformlinje.

Den profetiske ramme for begge bønner er de halvfjerds års fangenskab, som som et symbol repræsenterer de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. I Daniel to, i det første vers, fordobles navnet „Nebukadnezar“, og fordoblingen af et ord i Skriften er et symbol på den anden engels budskab.

Der er flere henvisninger i Søster Whites skrifter, som identificerer Daniels bog kapitel tre som et symbol på søndagsloven. Daniels bog kapitel ét besidder alle kendetegnene ved den første engels budskab, og vi bliver gjort opmærksomme på, at man ikke kan have et tredje budskab (Daniels bog kapitel tre) uden et første og et andet budskab.

Prøven vedrørende dyrets billede er af Ellen White blevet defineret som den prøve, vi må bestå, før nådetiden afsluttes, og før vi bliver beseglet. Da musikken lød i Daniels Bog, kapitel tre, afsluttedes nådetiden symbolsk, for kapitel tre repræsenterer søndagsloven. Nebukadnezars musik repræsenterer den melodi, som Tyrus' skøge da begynder at synge for jordens konger ved afslutningen af de symbolske halvfjerds år, i hvilke hun havde været glemt.

Og det skal ske på den dag, at Tyrus skal være glemt i halvfjerds år, svarende til én konges dage; efter enden på de halvfjerds år skal det gå Tyrus som en skøge i sangen: Tag en harpe, gå omkring i byen, du glemte skøge; spil lifligt, syng mange sange, for at du må blive husket. Og det skal ske efter enden på de halvfjerds år, at Herren vil hjemsøge Tyrus, og hun skal vende tilbage til sin skøgeløn og bedrive utugt med alle verdens riger på jordens flade. Esajas 23:15–17.

Søster White identificerer de tre engles budskaber som tre prøver.

»Mange, som gik ud for at møde Brudgommen under den første og den anden engels budskaber, forkastede det tredje, det sidste prøvende budskab, som skulle gives til verden, og en lignende holdning vil blive indtaget, når det sidste kald lyder.« Review and Herald, 31. oktober 1899.

På grundlag af flere vidner er Daniels bog, kapitel to, den anden engels budskab. Historien om den første engels bemyndigelse indtil dommen er den historie, som fremstilles ved de halvfjerds år af Daniels fangenskab. Rammerne om Daniels bøn i kapitel to finder sted inden for de halvfjerds år, som er et symbol på de „syv tider“.

Bønnen i kapitel ni begynder med en direkte henvisning til de halvfjerds år. Den profetiske ramme for begge bønner er identisk. De repræsenterer forskellige aspekter af den samme bøn, men er begge placeret i den identiske ramme af de „syv tider“, og begge stemmer overens med vejmærket „bøn“, som er placeret i de sidste dages historie for de et hundrede og fireogfyrre tusind.

Når Daniel beder i kapitel ni, befinder han sig i en profetisk „overgangsperiode“ fra Babylons rige til medernes og persernes rige. Dette overgangstidspunkt er også et vejmærke, og det stemmer ligeledes overens med det samme overgangstidspunkt i den tredje engels bevægelse, når Guds folk dør på gaden som „laodikeere“ og kommer ud af graven som „filadelfiere“. Overgangstidspunktet for den første engels bevægelse stemmer overens med både Daniels overgangstidspunkt og den tredje engels bevægelse, og alle tre er direkte forbundet med de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Overgangen fra Filadelfia til Laodikea i den milleritiske bevægelse fandt sted med ankomsten af „nyt lys“ over de „syv tider“ i 1856 og den efterfølgende fuldstændige forkastelse af de „syv tider“ i 1863. Daniel i kapitel ni, den første engels bevægelse i milleritternes tid og den tredje engels bevægelse i vor tid har alle et overgangstidspunkt, som stemmer overens med hinanden, og alle tre overgangstidspunkter er sat inden for de „syv tiders“ sammenhæng.

I prøvelsesprocessens historie repræsenterer Daniel den budbringer, som får lyset, og som først deler det med sine tre ledsagere, hvorved han er et forbillede på den profetiske rolle som „Elias“, der er „en røst af en, som råber i ørkenen“.

„Hemmeligheden“ i Daniels andet kapitel identificerer, at det ottende rige i Bibelens profeti er „af de syv“ riger. Som den første fremstilling af rigerne i Bibelens profeti står det derfor i forbindelse med den sidste fremstilling af rigerne i Bibelens profeti, som findes i Johannes' Åbenbaring kapitel sytten. Det ottende rige, idet det er „af de syv“ foregående riger, omhandler overgangspunktet, som etablerer det moderne Babylon som den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet. Nebukadnezars billeddrøm identificerer i sidste ende det ottende jordiske rige i den profetiske historie.

Et rige er et dyr i Bibelens profeti, så den sandhed, der fremstilles ved Nebukadnezars billeddrøm, er den første henvisning til det endelige dyr, således som det også identificeres i Åbenbaringen kapitel sytten. Derfor er Nebukadnezars drøm i sidste ende drømmen om billedet af det ottende og sidste dyr. Det er drømmen om „dyrets billede“.

Det er i sig selv bekræftelsen på vigtigheden af at erkende det overgangstidspunkt, der indtræffer i den tredje engels bevægelse, men „hemmeligheden“ er også nøglen, som sammenfører og stadfæster meget af det, som de foregående artikler har påpeget om den historie, der fulgte efter 18. juli 2020. I disse artikler er det blevet fremholdt, at de fire vejmærker i hver af de hellige reformbevægelser, som er fremstillet ved Daniels halvfjerds års fangenskab, altid rummer det samme tema.

Disse fire vejmærker i Kristi tid blev sat inden for rammen af „død og opstandelse“. Det første vejmærke, som repræsenterede bemyndigelsen af det første budskab, var Kristi dåb, symbolet på død og opstandelse. Det andet vejmærke, som repræsenterer den første skuffelse i den historie, var Lazarus' død og opstandelse. Det tredje vejmærke var det triumferende indtog i Jerusalem, som

repræsenterer Midnatsråbet. Kristus var på vej mod sin død og opstandelse, og Lazarus, den levende repræsentant for død og opstandelse, ledte processionen. Lazarus fastslår også, at under forkyndelsen af Midnatsråbet bliver Guds folk "beseglet".

„Dette kronende mirakel, opvækkelsen af Lazarus, skulle sætte Guds segl på Hans gerning og på Hans krav om guddommelighed.“ *The Desire of Ages*, 529.

Den fjerde domsvejmark var korset, som også var en død og en opstandelse. Perioden for disse fire vejmarker repræsenteres ved Daniels halvfjerds års fangenskab.

I milleritternes historie var temaet »dag-for-et-år-princippet«, og 11. august 1840 var bekræftelsen af dette princip. Den første skuffelse var resultatet af en ukorrekt anvendelse af dag-for-et-år-princippet. Midnatsråbet var fuldkommengørelsen af dag-for-et-år-princippet i forbindelse med de to tusind tre hundrede års profeti og de to tusind fem hundrede og tyve års profeti, og derefter begyndte den undersøgende dom, da disse dag-for-et-år-profetier blev opfyldt den 22. oktober 1844. Temaet for alle fire vejmærker i milleritternes historie var »dag-for-et-år-princippet«. Perioden for disse fire vejmærker fremstilles ved Daniels halvfjerds års fangenskab.

I kong Davids dage var temaet »Guds ark«. Da David var blevet udrustet med magt, besluttede han derefter at bringe arken til Davids by.

Og David gik fremad og blev mere og mere mægtig, og den Herre, Hærskarers Gud, var med ham. 2 Samuel 5:10.

Den første skuffelse var, da Uzza syndede ved at røre ved arken. Det tredje vejmærke var, da David forstod, at Herren havde velsignet gititten Obed-Edoms hus, hvor arken havde været opbevaret siden Uzzas oprør. David gik da hen og hentede arken til sit triumferende indtog i Jerusalem (kun for at hans hustru skulle give udtryk for uberettiget vrede og „skuffelse“ over Davids indgang). Hvert af disse fire vejmærker er repræsenteret ved arken. Perioden for disse fire vejmærker er repræsenteret ved Daniels halvfjerds års fangenskab.

Den 11. september 2001 blev Islams „tredje Ve“ løst, og derefter tilbageholdt. Den 18. juli 2020 var en fejlslagen forudsigelse angående Islams rolle. Det budskab, som bringer de døde, tørre ben til live, kommer fra „de fire vinde“, som er et symbol på Islam og repræsenterer Midnatsråbets budskab. Den nationale undergang, som følger efter den nationale frafaldshandling i forbindelse med søndagsloven i De Forenede Stater, fremkaldes af Islam fra „det tredje Ve“. Perioden for disse fire vejmærker er repræsenteret ved Daniels halvfjerds års fangenskab.

Den første engels bevægelse repræsenterer den tredje engels bevægelse, og Midnatsråbets budskab i den milleritiske historie var en korrektion af den fejlslagne forudsigelse, som frembragte den første skuffelse.

De skuffede så i Skrifterne, at de befandt sig i tøvetiden, og at de tålmodigt måtte vente på synets opfyldelse. Det samme bevis, som havde fået dem til at se frem til deres Herre i 1843, fik dem til at forvente Ham i 1844.” *Early Writings*, 247.

Det samme bevis for et islamisk angreb på Nashville er beviset for et angreb på Nashville, som vil finde sted som reaktion på håndhævelsen af søndagstilbedelse. Profetiens Ånds skrifter svigter aldrig. Forudsigelsen om et angreb på Nashville er fremsat i Profetiens Ånds skrifter. Forudsigelsen vedrørende Nashville vil blive opfyldt, men forudsigelsen om angrebet på Nashville vil være baseret på en korrektion af den tidligere mislykkede forudsigelse, således som det var i milleritternes historie. Den opfyldes ved det fjerde waymark, som er waymarket, der repræsenterer „dom“.

Jesus illustrerer altid enden med begyndelsen, og det første vejmærke den 11. september 2001 var et angreb fra islam, så ved dommen over søndagsloven vil der være et islamisk angreb på Nashville. Det kan meget vel omfatte andre mål, men Midnatsråbets budskab er det budskab, som er en korrektion af det budskab, der frembragte den første skuffelse. Den første skuffelse blev forårsaget af den synd at anvende tidselementet på forudsigelsen, ikke af Ellen Whites ord.

Det er vigtigt at erkende, at de fire vejmærker, som begynder ved den første beskeds “styrkelse” (hvilket i Daniel finder sted ved begyndelsen af de symbolske halvfjerds år), altid styres af det samme tema. Hvis du har accepteret den 11. september 2001 som en opfyldelse af profetien, har du profetisk spist “den skjulte bog”. Meget få mennesker spiste faktisk den sandhed, men der var nogle, som repræsenteret ved Daniel, der i deres hjerter besluttede ikke at blive besmittet af Babylons kost. Alligevel er der nogle, som bekender at tro, at den 11. september 2001 var en opfyldelse af profetien, men hævder, at det ikke var islam, men Bush-familien eller globalisterne eller jesuitterne eller CIA eller en eller anden kombination af de sædvanlige mistænkte, som ofte benyttes af de moderne konspirationsteoretikere. Som Alfa og Omega illustrerer Jesus enden ved begyndelsen, så hvis vi tager fejl af det, som profetisk blev fremstillet den 11. september 2001, ødelægger vi vores evne til ret at udlægge profetiens Ord om “sandhed”.

“Bemyndigelsen” af det første budskab i den milleritiske historie var islam fra det andet ve, og denne bemyndigelse var et forbillede på den bemyndigelse den 11. september 2001, som blev tilvejebragt af islam fra det tredje ve.

Islam ved det første vejmærke identificerer islam ved det sidste vejmærke. Det sidste vejmærke repræsenterer dommen, og De Forenede Stater dømmes ved søndagsloven. Det er Ezekiels andet budskab i kapitel syvogtredive, som bringer de døde til live, og dette budskab er budskabet ved det tredje vejmærke, som er Midnatsråbet. Det er beseglingsbudskabet, sådan som det forbilledligt fremstilles ved Kristi triumferende indtog, ridende på et „æsel“, et symbol på islam. Midnatsråbets beseglingsbudskab bæres af islam.

Sig til Zions datter: Se, din Konge kommer til dig, sagtmødigt og ridende på et æsel, ja på et føl, en æselhoppes føl. Mattæus 21:5.

Ezras anden profeti kommer fra de „fire vinde“, hvilket også er et symbol på islam. Det er fuldstændig afgørende at have klarhed over denne sandhed, for det budskab, som er Midnatsråbet, er det budskab, der identificerer islam i det tredje Ve som den magt, der bringer dom over Amerikas Forenede Stater ved søndagsloven og frembringer den nationale undergang, som følger efter dekretet.

Åbenbaringens syv basuner var Guds domme over håndhævelsen af søndagsgudsdyrkelse både af det hedenske Rom og det pavelige Rom.

1. De første fire basuner blev rettet mod det hedenske Rom, efter at Konstantin håndhævede den første søndagslov i året 321.
2. Den femte og sjette basun (som også er Islams første og andet ve) var Guds domme over det pavelige Rom for den pavelige søndagslov, som blev vedtaget på koncilet i Orléans i året 538.
3. Den syvende basun (som er Islams tredje ve) er den dom, der vil komme over Amerikas Forenede Stater, når de i den nære fremtid håndhæver søndagstilbedelse.

Den tredje Vejs islam repræsenterer det første vejmærke den 11. september 2001. Den mislykkede forudsigelse om Islams angreb på Nashville den 18. juli 2020 repræsenterer den første skuffelse, det andet vejmærke. Budskabet om Islams „fire vinde“, således som det er fremstillet i Ezekiels anden profeti i kapitel syvogtredive, repræsenterer Midnatsråbet, det tredje vejmærke, og dernæst det fjerde vejmærke: opfyldelsen af den mislykkede forudsigelse af 18. juli 2020 ved søndagsloven. Dette er de fire profetiske vejmærker, som forekommer i de hundred og fireogfyrre tusinds profetiske historie, således som den er fremstillet ved Daniels halvfjerds års fangenskab.

Anerkendelsen af Midnatsråbets budskab er et grundlæggende element i den „hemmelighed“, der blev åbenbaret forbilledligt for Daniel, da han bad om at forstå Nebukadnezars billeddrøm. Hans bøn er et vejmærke, som er placeret ved afslutningen af de tre og en halv dages død for de to vidner i Åbenbaringen elleve. Daniels bøn fra Tredje Mosebog seksogtyve, som den er nedskrevet i kapitel ni, fandt sted i Darius' første regeringsår. Dette placerer hans bønner ved overgangspunkter.

Vendepunktet i den milleritiske historie var 1856, da den milleritiske bevægelse ifølge James og Ellen White gik over fra Filadelfia til Laodikea. I samme år kom „nyt lys“ over „de syv tider“ frem i Hiram Edsons artikler i Review and Herald, men i 1863 („syv tider“ senere) blev „de syv tider“ helt forkastet. Daniel bad „bønnen“, som identificeres som „lægemidlet“ mod „adspredelsen“ af „de syv tider“ ved overgangspunktet mellem det første og det andet rige i Bibelens profeti.

Tre og et halvt er et symbol på de tolv hundrede og tres år, som igen er et symbol på de „syv tider“. Den 18. juli 2020 manifesterede Laodikea-bevægelsen i Future for America oprør mod Guds befaling om aldrig igen at ophænge et profetisk budskab på tid. Bevægelsen blev derpå „dræbt“ og „spredt“ på gaden i Åbenbaringen elleve, som løber gennem Ezekiels dal med døde, tørre ben. Ved slutningen af den tid med „spredning“, som også er „tøvetiden“ i lignelsen om de ti jomfruer, kaldes de nu ud af deres grave af „en røst, der råber“ inde fra „ørkenen“ i de „tre og et halvt“ dage.

Ligesom milleritterne til sidst erkendte, at de da befandt sig i „ventetiden“ i Matthæus kapitel femogtyve og Habakkuk kapitel to, således må også de „to døde vidner“ erkende, hvor de befinder sig, når „røsten i ørkenen“ råber. De må erkende, at de er „spredt“. Denne erkendelse er et kald til „bøn“, men ikke blot bøn; det er et kald til Daniels bøn i Tredje Mosebog seksogtyve. Uden denne særlige bøn er der ingen vækkelse. Vækkelsen markerer overgangspunktet fra Laodikea til Filadelfia og frembringer det profetiske fænomen, at den ottende er af de syv, således som det

bekræftes af Nebukadnesars billede i Daniel kapitel to.

Når denne bøn om omvendelse og bekendelse er fuldbyrdet, er løftet, at Gud da vil komme sin pagt i hu og samle sit adspredte folk. Ezekiels første profeti samlede benene, og derpå forvandlede hans profeti om de „fire vinde“ de nyfødte „filadelfiere“ til en mægtig hær ... en mægtig hær, som ifølge Åbenbaringen elleve derefter skulle „løftes op til himlen“ med en „sky af engle“. De er da Herrens „banner“.

„Hemmeligheden“ i Daniel to, sådan som Løven af Judas stamme nu åbenbarer den, bekræfter fænomenet med „den ottende, som er af de syv“... og ethvert andet profetisk element i Daniel to stemmer overens med den profetiske rækkefølge for de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve. De to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve bliver „løftet op som et banner“ i den samme „time“, som søndagsloven indtræffer, for de løftes op ved det „store jordskælv“ i Åbenbaringen kapitel elleve. Det „store jordskælv“ ødelægger en tiendedel af byen, og De Forenede Stater er den primære konge blandt de „ti konger“, ligesom Frankrig var det, da „jordskælvet“ ved den Franske Revolution udslettede Frankrig som opfyldelse af Åbenbaringen kapitel elleve.

Den fuldkomne opfyldelse af det jordskælv fuldbyrdes over „jord“-dyret, og søndagsloven i jorddyrets rige frembringer en rystelse. Den fuldkomne opfyldelse af „jordskælvet“ i Åbenbaringen 11 er søndagsloven, når „jord“-dyret bliver „rystet“, og nationalt frafald efterfølges af national undergang. I den time bliver de to vidner „løftet op som et banner“. De „stiger op til himlen i skyerne“, ligesom Kristus steg op til himlen for sidste gang. Hans sidste ord til disciplene, som er et forbillede på Guds folk i de sidste dage, der også skal løftes op til himlen som et banner, er nedskrevet i Apostlenes Gerninger.

Og han sagde til dem: Det tilkommer ikke jer at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat ved sin egen myndighed. Men I skal modtage kraft, når Helligånden kommer over jer; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende. Og da han havde sagt dette, blev han løftet op, mens de så på; og en sky tog ham bort fra deres øjne.
ApG 1:7-9.

De, som skulle være „banneret“, må vende sig bort fra anvendelsen af „tider og tidsperioder“, hvis de vil modtage Helligåndens kraft til at fuldføre „bannerets“ værk.

Den „hemmelighed“, som blev åbenbaret for Daniel i kapitel to, er hemmeligheden ved Jesu Kristi Åbenbaring, som bliver forseglingsbrudt lige før nådetiden afsluttes. Denne „hemmelighed“ omfatter „den skjulte historie“ om „De Syv Tordener“. Denne historie er opbygget på det hebraiske ord, som blev dannet ved at sammenføje det hebraiske alfabets første, trettende og sidste bogstav. Når disse bogstaver bringes sammen, danner de det hebraiske ord „sandhed“. Jesus er „sandheden“, som også er den Første og den Sidste. Disse tre bogstaver repræsenterer strukturen i enhver stor reformbevægelse, for de repræsenterer den første, anden og tredje engel. De repræsenterer den tretrins renselsesproces, som i Daniels kapitel tolv fremstilles som „renset, gjort hvide og prøvet“. Denne tretrins prøvelses- og renselsesproces er i over to årtier blevet fremlagt af Future for America, men den er nu blevet identificeret som repræsenterende en „skjult historie“ inden for de hellige reformlinjer. Denne „skjulte historie“ er den fuldkomne opfyldelse af „De Syv

Tordener“, som har været forseglet indtil nu, lige før nådetidens afslutning.

Det har længe været forstået, at de Syv Tordener repræsenterer en »fremstilling af begivenheder, som fandt sted under den første og den anden engels budskaber«, og at de også repræsenterer »fremtidige begivenheder, som ville blive åbenbaret i deres orden«. Det er nu blevet åbenbaret gennem åbenbaringen af »sandhed«, at de sidste tre vejmærker på en reformlinje er de Syv Tordeners »skjulte historie«. Disse vejmærker begynder med den »første« skuffelse og ender med den »sidste« skuffelse. Det midterste vejmærke er Midnatsråbet. Den første skuffelse markerer begyndelsen på »tøvetiden«, som ender ved Midnatsråbet. Midnatsråbets budskab ender ved »dommen«, hvor den sidste skuffelse markeres.

Den første skuffelse i Daniels bog, kapitel to, var Daniels erkendelse af, at han var blevet stillet under en „dødsdom“. Derefter bad han om „tid“ og markerede dermed begyndelsen på „ventetiden“. Det førte til hans forståelse af „hemmeligheden“, som er Midnatsråbets budskab, og dette blev derefter fremlagt for Nebukadnezar, så han kunne „dømme“ Daniels budskab.

Nebukadnezars „bedømmelse“ af drømmen og den tydning, som Daniel frembar, markerer det tredje af de tre vejpunkter, der repræsenterer De Syv Tordeners „skjulte historie“. Denne bedømmelse tages også op i Daniels Bog, kapitel tre, som fremstiller det princip, der fast anvendes i Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring; dette princip er „gentag og udvid“.

Vi vil behandle kapitel tre i den næste artikel, men det er værd her at påpege, at dommen ved det tredje vejmærke i kapitel tre identificerer den sidste skuffelse, som blev forbilledligt fremstillet ved den første skuffelse. Den „skjulte historie“ om de syv tordener identificerer tre vejmærker, begyndende og sluttende med en skuffelse. I Daniels bog kapitel to er den første skuffelse forbundet med en „dødsforordning“ fra Nebukadnezar, og i kapitel tre er den sidste skuffelse forbundet med endnu en „dødsforordning“ fra Nebukadnezar.

Den „skjulte historie“ om de „to vidner“, som repræsenterer bevægelsen Future for America, repræsenterer skuffelsen den 18. juli 2020. Da begyndte „ventetiden“, som fremstilles ved „tre og en halv dag“ i Åbenbaringen kapitel elleve. Opvågningen og opstandelsen af dem, som blev „dræbt på gaderne“ af dyret, der steg op af „afgrunden“, er udførligt beskrevet i Guds profetiske Ord; men på et enkelt niveau, når de to vidner vågner op, forstår de „hemmeligheden“, som fremstilles i Daniel kapitel to.

Denne „hemmelighed“ er budskabet om Midnatsråbet, som de derpå forkynnder indtil Daniels bog kapitel tre, når den snart kommende søndagslov indtræffer, og den sidste skuffelse finder sted. Den første skuffelse blev erfaret af dem, som fremstilles som „Daniel“, den 18. juli 2020. Den sidste skuffelse erfares af lederen for de „ti konger“, hvilket er De Forenede Stater, idet nationalt frafald baner vej for national undergang fra islam.

Vi vil fuldføre resuméet og konklusionen af Daniels Bog kapitel to i den næste artikel.

“Satan har taget verden til fange. Han har indført en afgudssabbat og tilsyneladende tillagt den stor betydning. Han har fravendt den kristne verdens hyldest fra Herrens sabbat og overført den til denne afgudssabbat. Verden bøjer sig for en tradition, et menneskeskabt bud. Ligesom

Nebukadnezar opstillede sit gyldne billede på Duras slette og således ophøjede sig selv, således ophøjer Satan sig selv i denne falske sabbat, for hvilken han har stjålet himmelens dragt.” Review and Herald, March 8, 1898.